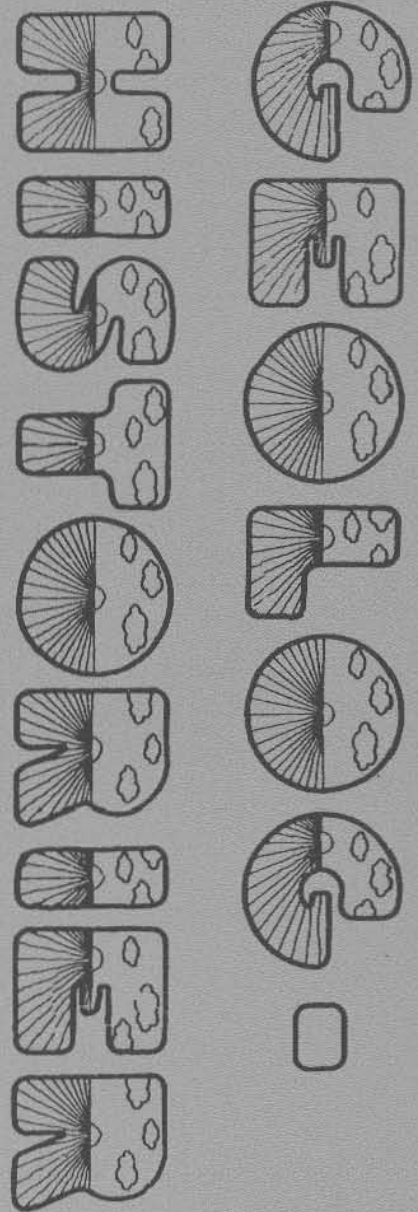
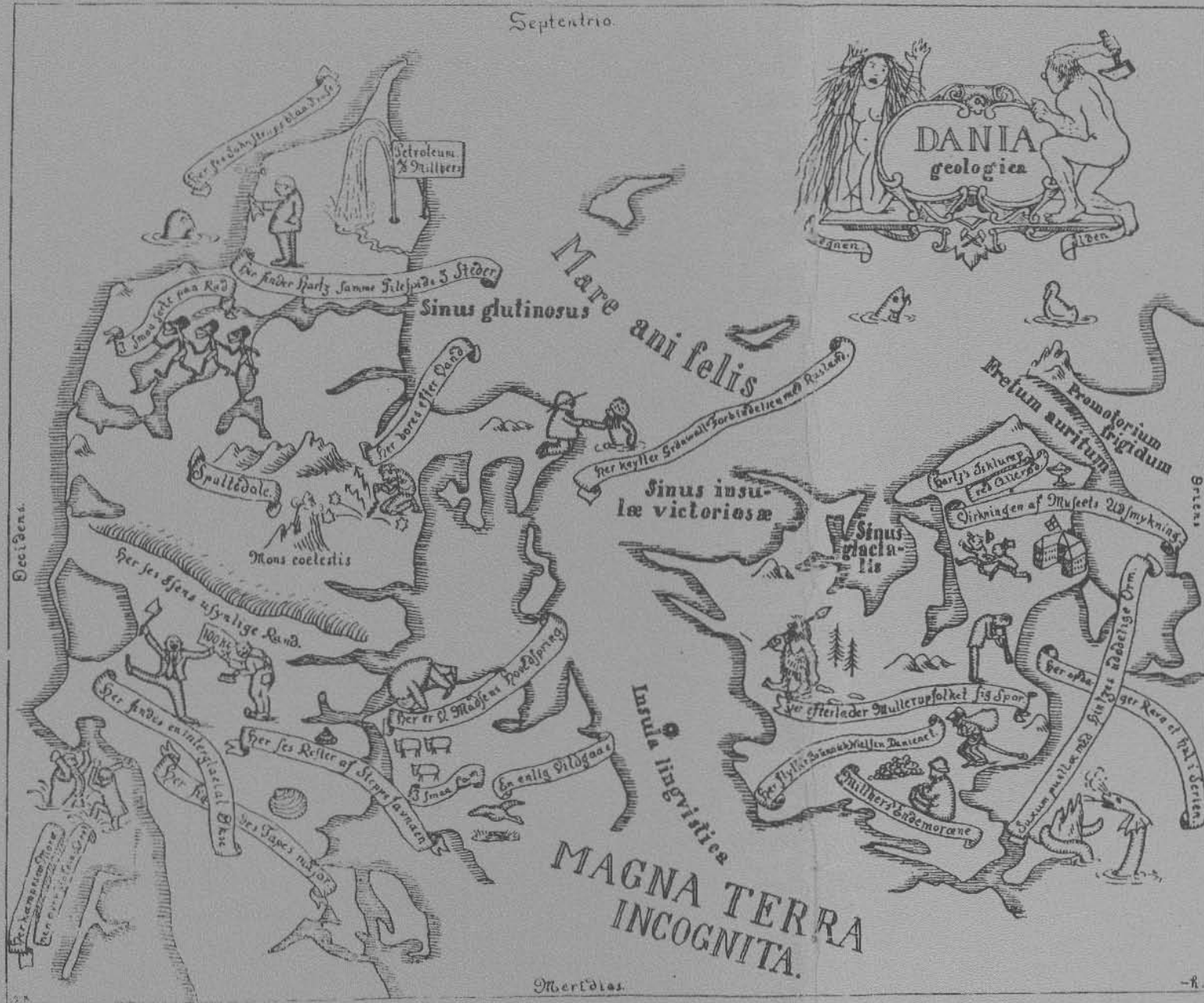
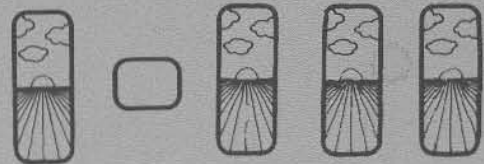

Septentrio.

Meridias.

Hefterne 1 og 2
er duplikeret i
125 eksemplarer
samt
39 nummererede eksemplarer

Hefte 3
er mangfoldiggjort
i
fotokopi
af
betjentstuen
+
Det til omslag
benyttede kort
stammer fra
Meddelelser
fra
Dansk Geologisk Forening
16. Jan. 1918
+

Denne samlede udgave af
hefte 1 - 3
er fremstillet
i
100 eksemplarer

G E O L O G H I S T O R I E R

1 - 3

samlet

og

genfortalt

af

N C N

2. udgave

G E O L O G H I S T O R I E R

1

Samlet

og

genfortalt

af

N C N

PRIVATTRYK

1975

FORORD

Kontorchef Ebbe Holmboe har gjort mig den glæde at foreslå, at mine tre små hefter "GEOLOGHISTORIER 1 - 3" fra henholdsvis 1975, 1976 og 1988 genoptrykkes samlet i ét hefte, bl.a. for at de mange nye DGU-ere får mulighed for at stifte bekendtskab med historierne om de gamle geologer og den særlige stemning, som herskede på det gamle DGU.

Den nye samlede udgave foreligger hermed, og jeg vil gerne sige Ebbe Holmboe tak for forslaget og interessen for de små hefter og tak til direktør Ole Winther for hans interesse for sagen.

Sidst, men ikke mindst, tak til Conni og Jens på betjentstuen for mangfoldiggørelsen.

Desværre er kvaliteten af det her foreliggende hefte ikke så god, som det kunne ønskes, men det skyldes udelukkende vanskeligheden med at samle de tre noget forskellige hefter til ét.

værker og om kronede og salvede hoveders skæbne i svundne tider var næsten udtømmeligt. En helt særlig oplevelse knyttede sig til de frokostpauser, hvor Knud Jessen, "den grove Jessen" og fru Mertz indledte et modsigelsesfelttog mod dr. Nordmann om et eller andet emne, hvorom bølgerne tit gik højt, og den fælles latter til sidst løste op for den befriende følelse af, at det hele kun var ment som en spøg."

Jeg ved dog, at bølgerne undertiden gik så højt, at man bestemte sig for ikke at indlede noget modsigelsesfelttog mod dr. Nordmann, men det kunne han ikke lide, der gik kun et par dage, så sagde han: "Hvad er der i vejen? Hvorfor fa'n siger I ikke noget? Er I gale på mig?", og så var man tilbage i den gamle hyggelige gænge igen.

Det er om de oven for nævnte og andre gamle geologer jeg i det følgende vil prøve at genfortælle, hvad jeg i tidens løb har erfaret af historier om deres liv og virke.

Men allerførst vil jeg som indledning forsøge at fortælle lidt egentlig DGU-historie.

NCN

INDLEDNING

Lidt DGU-historie

Ved folketingets 2. behandling af finansloven for finansåret 1887/88 den 7. marts 1887 rettede et af tingets medlemmer en forespørgsel til den daværende indenrigsminister Ingerslev, "om det ikke snart var paa Tiden, at Danmark i Lighed med de andre civiliserede Stater i Europa og Amerika lod foretage en grundig geologisk Undersøgelse af sin Jordbund?". Forespørgslen blev modtaget med velvilje af tinget og henvises af indenrigsministeren til kultusminister Scavenius, idet han anbefalede sagen til kultusministerens velvillige behandling. Scavenius indledte forhandlinger om sagen med Københavns universitet, og i skrivelse af 11. maj 1887 opfordrede konsistorium professor i mineralogi Fr. Johnstrup til at fremkomme med et motiveret forslag om iværksættelse af en geologisk undersøgelse af Danmark.

Den, der i folketinget fremsatte den oven for nævnte beskedne forespørgsel, som blev den direkte årsag til oprettelsen af Danmarks Geologiske Undersøgelse, var dr.phil. Johan Victorinus Pingel.

Johan Victorinus Pingel fødtes den 25. februar 1834 som søn af geologen Christian Pingel og hustru Ophelia Drewsen, datter af den kendte papirmølleeejer Johan Christian Drewsen. Christian Pingel var ved sønnens fødsel mineralogisk assistent ved Det Kongelige naturhistoriske Museum i Stormgade, og han var således virksom geolog, lang tid før DGU blev oprettet. Sønnen Johan Victorinus blev i 1850 - kun 16 år gammel - student med udmærkelse, og året efter tog han filologisk-filosofisk eksamen, ligeledes med udmærkelse. Herefter studerede han i 6 år ved universitetet, og knap 24 år gammel tog han den vanskelige filologisk-historiske embedseksamen, til sin egen overraskelse også med udmærkelse. V. Pingels store interesse var oprindelig den græske og romerske oldtid, men senere begyndte han at interessere sig for geologien, som blev ham stedse kærere og mere og mere betydningsfuld. Han havde imidlertid påbegyndt en afhandling for den filologiske doktorgrad, som det blev ham en æressag at fuldende. Afhandlingen var på latin og bar den omstændelige titel "De gigantibus fabularum græcarum disputatio, quam ad jura doctoris philosophiæ more majorem assequenda scripsit et die IX mensis maji hora locoque solito publicè defendere studebit Johannes Victorinus Pingel philologiæ candidatus, Hauniæ MDCCCLXIV" (Giganterne i de oldgræske fortællinger). Pingel forsvarede afhandlingen den 9. maj 1864 i en alder af 30 år, og efter disputatsen kastede

han sig i lang tid udelukkende over geologien. Han gennemvandrede Norge fra Kristiania til Bergen (1858), og i årene 1862, 1863 og 1865 Syd-Sjælland, den schwabiske Jura og Alperne i Schweiz og Tyrol. Til disse geologiske studierejser brugte Pingel hovedsagelig sine ferier, idet han i årene 1854-64 var lærer i græsk historie på sin gamle skole, Det v. Westenske Institut. I september 1871 blev han konstitueret som adjunkt ved Metropolitanskolen i København, hvor han i 1882 blev overlærer.

Victorinus Pingel var stærkt politisk engageret, og han lagde ikke skjul på sine radikale anskuelser. Hans frisindede meninger på det religiøse område samt hans politisk-agitatoriske virksomhed bragte ham imidlertid i konflikt med skolens rektor og kultusministeriet, som mente, at hans politiske virksomhed skadede skolen, og som derfor forsøgte at give ham mundkurv på ved at forlange, at han skulle opgive sin politisk-agitatoriske virksomhed. En brevveksling, som Pingel i den anledning førte med rektor og kultusministeriet, sluttede han således: "Jeg er derfor ude af Stand til paa dette Punkt at imødekomme mine høje Foresattes Fordring og maa efter min Samvittighed erklære, at ligesom jeg ikke bebrejder mig min hidtidige offentlige Virksomhed, saaledes vil jeg heller ikke i Fremtiden kunne give den en anden Retning eller en anden Karakter.". Kultusministeriet meddelte herefter den 21. juni 1883

Pingel afsked med pension fra hans embede som overlærer ved Metropolitanskolen, hvad både han selv og mange med ham anså for en stor uretfærdighed. Han var en mand, som havde sine meningers mod, han var uden svig, og derfor kunne han da heller ikke gå på akkord med sig selv.

Efter sin afsked fra lærergerningen gik Pingel helt op i politik. Han var i 1883 med til at stifte "Kjøbenhavns liberale Vælgerforening", i 1884 opstilledes han i Arhuskredsen som fælleskandidat for Venstre og Socialdemokraterne, og han blev indvalgt i folketinget med stort flertal. Også i folketinget havde Pingel sine meningers mod, hvilket han bl.a. viste under provisorietiden ved at kalde Estrup og hans ministre for "Syv Forbrydere og Indbrudstyre, der brød ind og stjal af Folkets Kasse!". I 1887 var det så, at han som medlem af folketinget havde mulighed for at stille den tidligere nævnte forespørgsel, der - som vi nu ved - resulterede i oprettelsen af DGU.

Som allerede nævnt opfordrede konsistorium ved Københavns universitet professor Fr. Johnstrup til at fremkomme med et motiveret forslag om iværksættelse af en geologisk undersøgelse af Danmark. Johnstrup afgav sin indstilling den 12. aug. 1887, og han gjorde heri bl.a. rede for, at Norge og Sverige fik hver sin Geologiske Undersøgelse i 1858 og Preussen sin Geologisches Landesanstalt i 1873. Hans indstilling mundede ud i, at den nye institution burde henlægges under Universi-

tetets mineralogiske Museum og ledes af professoren i mineralogi, hvilket var ham selv. På grundlag af Johnstrups indstilling blev der på finansloven for finansåret 1888/89 optaget 8.000 kr. til geologiske undersøgelser af Danmark, og DGU var dermed kommet til verden.

Egentlig burde DGU's fødselsdag have været den 1. april 1888, idet finanslovene træder i kraft hvert års 1. april, men når man i sin tid har valgt at fejre den 4. april som DGU's fødselsdag, skyldes det, at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsen, som det nyoprettede institut blev underlagt, i en skrivelse dateret 4. april 1888 gav professor Johnstrup meddelelse om bevillingen. Endvidere fik Johnstrup i en skrivelse af 23. april 1888 bemyndigelse til inden for rammerne af bevillingen på de nævnte 8.000 kr. at træffe de nødvendige foranstaltninger til iværksættelse af de geologiske undersøgelser af Danmark, og han blev således den første leder af DGU.

Det er tankevækkende at fundere over pengenes værdi, når man ser, at V. Pingel i "DGU. 3. Række. Nr. 1. 1896" kunne skrive: "I Aaret 1888 stod altsaa Johnstrup, udrustet med stor Magtfuldkommenhed og rigelige pekuniære Midler, som den, der skulle organisere og lede den første grundige og systematisk gennemførte geologiske Undersøgelse af vort Fædreland." 8.000 kr. blev altså dengang anset for rigelige pekuniære mid-

ler! Det ser unægtelig noget anderledes ud i dag!

Johnstrup fik 3 statsgeologer som sin faste stab: Dr.phil. K.J.V. Steenstrup, dr.phil. K. Rørdam og dr.phil. N.V. Ussing. Ussing blev 1. juni 1892 efterfulgt af dr.phil. Victor Christian Madsen, der allerede siden 1. maj 1889 havde arbejdet ved undersøgelserne som assistent. Victor Madsen blev senere instituttets direktør.

Johnstrup afgik ved døden den 31. december 1894, og da man tænkte på at gøre hans efterfølger som professor, N.V. Ussing, til leder af DGU, protesterede de tre statsgeologer, og da der åbenbart ikke kunne findes nogen anden værdig arvtager til stillingen som leder af de geologiske undersøgelser, blev der i maj 1895 af regeringen nedsat en kommission til midlertidig ledelse af DGU. Denne kommission bestod af oberst (senere general) Louis le Maire som formand, fabriksinspektør, dr. H. Topsøe og dr.phil. Victorinus Pingel, og det skyldes i høj grad dr. Pingels indsats i kommissionen, at arbejdet i det unge DGU kom ind i en god og frugtbar gænge. Pingel tog sit arbejde i kommissionen meget alvorligt. Bl.a. ordnede han de eksisterende arkivalier og inspicerede arbejdet i felten. Således besøgte han i sommeren 1895 Victor Madsen under dennes arbejder på Juelsminde-egnen og fulgte trods sine 61 år Victor Madsen rundt i marken i flere dage. På gæstgivergården i Juelsminde trakterede Pingel den 25. juli 1895 Vic-

tor Madsen med en flaske rødvin til aftenmaden, selv drak han ikke vin, han var afholdsmænd, men - som han sagde - dog ikke i en sådan grad, at han ikke kunne byde et andet menneske et glas vin. Han har dog nok været klar over, at Victor Madsen allerede dengang satte stor pris på en flaske god vin.

Pingel trak sig i 1897 ud af kommissionen, som kom til at fungere til og med udgangen af finansåret 1916/17, idet DGU med tjenestemandsløven af 22. maj 1917 fik en tjenestemandsansat direktør med virkning fra 1. april 1917. Den nye direktør blev dr.phil. Victor Madsen, der sideordnet med sin stilling som statsgeolog havde været medlem af kommissionen fra 1. april 1901, efter general le Maire's død den 13. december 1913 som dens leder.

DGU må siges at stå i stor taknemmelighedsgæld til dr. Victorinus Pingel, og hans portræt, malt i 1904 af J.C. Schlichtkrull, hænger da også på DGU i mødeværelse 131. Pingel var da 70 år gammel, og billedet er en testamentarisk gave til instituttet.

Victorinus Pingel døde den 18. maj 1919, 85 år gammel.

Den her foreliggende lille publikation, som bærer titlen "Geologhistorier", var det min tanke at indlede med en kort, populær oversigt over DGU's historie. Under mit arbejde med stoffet blev jeg imidlertid så betaget af det, at afsnittet blev større end beregnet. Det er dog mit håb, at

denne historiske indledning vil kunne interessere såvel nyere som nye medarbejdere på DGU.

Men hvad er da "Geologhistorier", vil mange måske spørge? Ja, det kan være svært at svare på, men DGU har siden sin oprettelse (og næsten op til vore dage) beskæftiget en lang række meget farverige og særprægede personligheder, af hvilke jeg personlig desværre kun har oplevet meget få: *Axel Jessen, Knud Jessen, Vilhelm Milthers og Valdemar Nordmann* som hørende til den forrige generation, samt *Keld Milthers, Theodor Sorgenfrei, Johannes Iversen, Sigurd Hansen og Hilmar Ødum* som hørende til min egen generation. Om disse og mange andre geologer er der - som nævnt i forordet - bevaret nogle "historier", oplevelser og episoder, som de pågældende har været ude for gennem et langt liv i geologiens tjeneste, navnlig i felten, men også hjemme i instituttet, og det er disse oplevelser og episoder, jeg i det følgende vil forsøge at genfortælle under titlen

"Geologhistorier".

GEOLOGHISTORIER

De første geologer

Da DGU blev oprettet i 1888 eksisterede der ikke noget egentligt naturhistorisk studium ved Københavns universitet, hvorfor den nye institution måtte hente sine medarbejdere inden for andre uddannelsesgrene. Der havde i tidens løb været forskellige mennesker, som havde interesseret sig for eller givet sig af med geologi, uden at man behøver at gå helt tilbage til Niels Stensen. De to mest kendte er J.G. Forchhammer (1794-1865), kaldet den danske geologi's fader, og hans discipel Fr. Johnstrup (1818-1894). Forchhammer var - lige som Johnstrup - polytekniker, og geologerne måtte i flere år hovedsagelig hentes på den polytekniske læreanstalt. Det gælder bl.a. så kendte navne som Victor Madsen, Axel Jessen, Vilhelm Milthers og Poul Harder, som alle var polyteknikere. Som undtagelse herfra kan nævnes, at K.J.V. Steenstrup var farmaceut af uddannelse, mens K. Rørdam havde magisterkonferens i kemi. Den første, der har haft geologi som hovedfag og har taget eksamen heri, var E.M. Nørre-

gaard, der i 1905 blev cand.mag. med geologi som hovedfag, og som i en menneskealder var beskæftiget på Mineralogisk Museum.

Vi alene vide

DGU's første leder, Fr. Johnstrup, var ikke altid lige nem at samarbejde med. Det skyldtes, at han i høj grad gik ind for Frederik VI's valgsprog "Vi alene vide, hvad der tjener til Folkets sande Gavn", og han ville helst "klare hele butikken alene", hvilket gav sig udslag i - navnlig for de yngre medarbejderes vedkommende - at man bare havde at makke ret og at udføre det arbejde, man blev sat til, og det bestod væsentligst i at registrere og ordne indkomne prøver og lignende materiale. Det mere spændende arbejde blev udført af Johnstrup selv og af statsgeologerne. Samarbejdsudvalg og demokrati på arbejdspladsen var ukendte begreber for gamle Johnstrup.

Randmoræner

Under udarbejdelsen i 1899 af "Beskrivelse til Geologisk Kort over Danmark. Kortbladene Sejro, Nykjøbing, Kalundborg og Holbæk" ved K. Rørdam og V. Milthers (DGU I. Række. Nr. 8. 1900) kendte man ikke rigtig begrebet randmoræner, og Rørdam var ikke særlig glad for at anerken-

K. Rørdam

de dette begreb, og navnlig var han ikke glad for at få det med i kortbladsbeskrivelsen. Vilhelm Milthers, der dengang arbejdede som assistent for Rørdam, havde imidlertid fundet ud af, at nogle bakkerygge i Odsherred var randmoræner, og ved en særlig velvilje fra Rørdam's side fik han lov til at skrive sit eget lille afsnit herom i kortbladsbeskrivelsen [Randmoræner. (V. Milthers.)], hvilket dengang måtte betragtes som en meget stor liberalitet fra Rørdam's side, noget man ikke var forventet med. Og så fik V. Milthers endda sit navn med på bogens titelblad.

Snegle og muslinger

Valdemar Nordmann har engang udtalt, at "snegle og muslinger havde disse polyteknikere s'gu ikke meget begreb om", og på grund af polyteknikernes manglende viden på dette område blev Nordmann selv knyttet til DGU. I 1899 henvendte Axel Jessen sig til Adolph Severin Jensen på Zoologisk Museum og spurgte, "om der ikke var en ung kandidat, som kendte noget til snegle og muslinger, og som kunne tænke sig at gå over i geologien?". Ad.S. Jensen tænkte sig lidt om og svarede så: "Jo, der er jo Nordmann, som lige skal op til eksamen!". Axel Jessen og Nordmann så

hinanden lidt an, og konfrontationen må være faldet ud til begges tilfredshed, for resultatet blev, at Nordmann sagde ja og fik jobbet, hvad navnlig hans forlovede var glad for, da de så kunne gifte sig. Gagen var fyrstelig, 100 kr. om måneden, og det klarede de sig storartet for. Men så tjente Nordmann ganske vist 400 kr. om året ved siden af på Zoologisk Museum, og det var lige til huslejen. Jo, det var skam udmærket altsammen.

Dansk Geologisk Forening

Det var K.J.V. Steenstrup, V. Hintze og N.V. Ussing, som i sin tid tog initiativet til stiftelsen af Dansk Geologisk Forening, og det var noget af en sammensværgelse mod Johnstrup, som var stærk modstander af foreningens stiftelse, idet han betragtede den som et slags oprør fra de yngre geologers side. Det gav en hel del besværligheder, idet Steenstrup ville springe fra i sidste øjeblik af angst for "at nedkalde Johnstrups vrede over sit syndige hoved". Han gik dog alligevel med til det stiftende møde den 16. januar 1893 i Café du Lac, hvor fremmødet var så stort, at foreningen kunne stiftes. Den unge forening førte imidlertid en meget omflakkende tilværelse, den ville på sin side ikke have noget at gøre med Johnstrup, som på sin side ik-

ke ville vide af foreningen på museet. Møderne blev derfor afholdt på forskellige caféer, hvor der blev drukket mange romtoddyer, undertiden så mange, at det kneb med at holde styr på regnskabet, hvorfor foreningens kasse ret ofte måtte træde til og udrede et eventuelt underskud. Der fortælles om et medlem, som efter et møde, hvor stemningen havde været særlig høj, den næste dag blev mødt af sin chef med ordene: "Nå, det var nok et festligt møde i går aften, jeg kan se på Dem, at det er gået hårdt til!", hvortil vedkommende svarede: "Nej - det var da et ganske almindeligt møde!!". Så man kan forestille sig, at der har været et særdeles livligt foreningsliv i DGF's ungdom.

Johnstrup forsonede sig dog til sidst med DGF, men da man var bange for, at han ville tage kommandoen i foreningen, skyndte man sig at forpurre dette ved at udnævne ham til æresformand, en titel som i tidens løb er blevet brugt til mangt og meget.

K.J.V. Steenstrup

Den samme skæbne - at blive udnævnt til æresformand i DGF - blev også Steenstrup til del, og heri var heller ikke han uden egen skyld. Han kaldtes "den lille, men stridbare", og en af de gamle statsgeologer (jeg skal undlade at nævne hans navn) har udtalt: "Lille var han, men stridbar var han s'gu også!". Steenstrup sad i mange år i DGF's bestyrelse, heraf 2 år som

K.J.V. Steenstrup

formand, men han var så besværlig at samarbejde med, at man - som nævnt - til sidst udnævnte ham til æresformand, for så havde han ikke noget at skulle have sagt, det har æresformænd nemlig ikke. Efter sigende tog han udnævnelsen pønt, ja, han følte sig endda smigret.

Også på DGU havde Steenstrup vanskeligheder med at komme ud af det med såvel kolleger som kommissionen, hvilket resulterede i, at han i 1897 blev afskediget.

GEOLOGHISTORIER

2

Samlet

og

genfortalt

af

N C N

Fortsættelse i hefte 2.

189

D. 5/7

1897

DEBET

		Nr.	Beløb
24	1 Bille & Tænd 1 Cognac		62
	3 Vand og Kaff for 1 Dag		3 00
	1 Madag		1 25
			4 87
	Bestalt		
	1/2 Madag		2 00
			6 87

Good old Days

Konebådsekspedition og kærlighed

I DGU's frokoststue på Det gamle Rådhus hang i mange år et indrammet, falmet postkort-portræt af skuespillerinden Oda Nielsen. På rammens bagbeklædning var med Valdemar Nordmann's karakteristiske håndskrift skrevet følgende:

"Dette Fotografi af Skuespillerinde ved Det Kgl. Teater, Dagmar-teatret o.a. Fru Oda Petersen-Nielsen, f. Larsen (f. 1851, d. 1936) sad som Bagklædning paa et lille Spejl, som cand.phil. Peter Johan Alexei Conradt Eberlin (f. 1862, d. 1900), der som Geolog og Botaniker deltog i "Den danske Konebaads-Ekspedition til Grønlands Østkyst" 1883-85, førte med sig paa nævnte Ekspedition og senere forærede til Statsgeolog Axel Jessen, der atter - efter at Spejlet var bleven ituskaaret af Museumsinspektør V. Hintze, som skulle bruge et Stykke Spejl til sit Haand-Niveau - forærede Billedet til Danmarks Geologiske Undersøgelse."

Billedet hænger nu på mit kontor på DGU som et kuriosum.

Triumviratet

Som tidligere nævnt havde det unge DGU tre statsgeologer. Efter Steenstrups afskedigelse i 1897 blev Axel Jessen statsgeolog, og da K. Rørdam trak sig tilbage samme år, blev også Vilhelm Milthers udnævnt til statsgeolog. Statsgeologholdet bestod herefter af Victor Madsen, Axel Jessen og Vilhelm Milthers, og dette triumvirat kom i mange år til at udgøre kernen blandt DGU's medarbejdere, og de udførte hver for sig et meget stort arbejde som karterende geologer: Madsen på Fyn, Jessen i Jylland og Milthers på Sjælland.

Grönwall

I 1898 blev der til Danmark "indkaldt" en "Lundensianer", dr. K.A. Grönwall, som skulle tage sig af undergrunden. Efter at have arbejdet et par år på museet blev Grönwall assistent ved DGU, og Nordmann, som dengang selv var ung assistent ved instituttet, har senere udtalt, at i Grönwall fik man en hyggelig makker. Grönwall var i mange retninger en sjov snegl, og han satte - som så mange andre geologer - overordentlig stor pris på god mad. Han var ungarl og spiste i et pensionat, hvor man til frokost fik en lille varm ret. Den holdt han så meget af, at han hver dag ved frokosttid styrtede hjem til pensionatet for at nyde "den lille

varme", hvorefter han glad og mæt vendte tilbage til DGU. Engang Grönwall, Hartz og Nordmann foretog en undersøgelse i Ordrup mose, sprang Grönwall pludselig op af udgravningen, hvor man arbejdede, besteg sin cykel og spurtede ind mod byen. Hartz og Nordmann råbte og skreg efter ham, men uden resultat, indtil Hartz kom i tanker om, at det var "den lille varme", han skulle hjem til. Grönwall blev dansk gift, i 1910 blev han statsgeolog ved SGU og i 1917 professor i Lund.

Hintze

V. Hintze blev ansat på museet i 1888. Han var polytekniker, men fik aldrig eksamen. Han havde - som Nordmann udtrykte sig - det uheld, at han efter den tids forhold var overordentlig velhavende, hvilket bevirkede, at han kunne gøre nøjagtig, som det passede ham. Hintze var absolut ikke noget ordensmenneske, og hans skrivebord så derfor højst mærkeligt ud, idet han aldrig bragte lånte sager på plads. Når han var færdig med et arbejde og begyndte på et nyt, kom der bare et nyt lag aktstykker oven på skrivebordet. Det virkede derfor ganske paradoksalt, at han i sin egenskab af inspektør ved museet lod fremstille nogle skilte med følgende ordlyd: "Orden er, at Alt har sin rette Plads, og at Alt er paa sin rette Plads". Et af

disse skilte blev af velvillige sjæle anbragt på Hintzes skrivebord, men uden resultat. Der har dog nok været et vist system i rodet, for han kunne altid finde en sag, hvis det var nødvendigt.

Hintze havde overordentlig god tid, og han elskede at gå på besøg hos kollegerne for at slå en sludder af. Det gik også ud over DGU's geologer, som - efter at være startet i en lejlighed i Sankt Pederstræde - senere havde til huse på det nyemineralogiske museum, nærmere betegnet indtil 1911. DGU flyttede i etaper fra kældeerregionen på museet til Gammel mønt i årene 1911-13. Men tilbage til Hintze. En overgang havde han kastet sin kærlighed på Axel Jessen, hos hvem han aflagde besøg i tide og utide, måske navnlig det sidste. Jessen, der var et flittigt menneske, blev ked af aldrig at have arbejdsro, han prøvede at svare med enstavelser, ord, ja og nej osv., men det hjalp ikke. Omsider tyede han til den list at låse sin dør og så sidde musestille og arbejde ved sit skrivebord. Hintze kom og bankede på. Intet svar. Nå, sagde han til sig selv, ingen hjemme! Det gentog sig nogle gange, så opdagede Hintze, at fyren sad derinde, og så tog han hævn. I samlingen skruede han porcelænspladen af et af de store skelletter. Yderst forsigtigt skruede han derefter navneskiltet af Jessens dør og erstattede det med skiltet fra samlingen. I lang tid stod der herefter

på Jessens dør "Ursus spelaeus-Hulebjørn", uden at han opdagede det.

Som formand for DGF var Hintze en uforlignelig festarrangør, og han betalte gerne af sin egen lomme, hvis det kneb med pengene. Også han blev æresformand i foreningen, dog udelukkende på grund af sine fortjenester.

N. Hartz

Hartz var den første naturhistoriestuderende der fik ansættelse ved DGU, hvor han blev mosegeolog. Inden han kom til DGU, havde han ført en meget omflakkende tilværelse som Grønlands-farer, og han deltog som botaniker i mange ekspeditioner. Han blev således Ridder af Dannebrog for sin deltagelse i Amstrup-ekspeditionen 1899-1900 til Scoresbysund. I 1909 tog han doktorgraden, og V. Nordmann har ved en bestemt lejlighed udtalt, at han - Nordmann - havde et forfærdeligt mas med at få skrevet Hartz's doktordisputats.

Hartz havde som alle andre - og som vi har det den dag i dag - sin "lommemad" med hjemmefra, og hertil kogte han hver dag selv et æg i en porcelænsskål på et af laboratorierne. Men det var mærkeligt, for ligegyldigt hvor kort eller hvor lang tid han kogte sit æg, så blev det altid stenhårdt. Nå, omsider opdagede han, at en spøgefugl havde kogt æggene i forvejen! Da man imidlertid elskede at drille Hartz, måtte man naturligtvis finde på noget nyt. En dag, da

Hartz igen skulle koge et æg, hørte man pludselig et forfærdeligt vræl fra laboratoriet, og han kom farende ind til Axel Jessen og råbte, at "der var noget i vejen med vandet!" Jessen gik med ind i laboratoriet for at se på porcelænsskålen og ægget. Alt stod i ét brus, ægget så farligt ud og var aldeles uspiseligt. Velvillige sjæle havde kommet saltsyre i vandet!

Som mosegeolog havde Hartz mange genvordigheder. Han var af den gamle skole og regnede ikke med "pollen og den slags ny-modens narrestreger." Men han var rigtig i sit es, når han kunne få lov til at arbejde direkte i en tørvegrav. Om en af disse genvordigheder skal her fortælles. Hartz skulle engang undersøge en interglacial mose ved Hørup Søgaard. Han var sammen med en person ved navn Holger Petersen, som det ikke har været muligt at identificere nærmere, men måske har det været gårdens ejer. En dag, da man vendte tilbage til mosen efter frokost, sagde Holger Petersen til tørvearbejderne: "Nå, i dag skulle vi gerne finde nogle oldsager!", og Hartz, der altid var højt oppe efter en god frokost, lovede 100 kr. for den første oldsag, der blev fundet. Det har formentlig været under første verdenskrig, så 100 kr. var mange penge. Pludselig kastede en af arbejderne en stor klump tørvejord op til overfladen, og en anden arbejder sagde: "Hov, der er en sten i den klump!" Hartz undersøgte forsigtigt klumpen og fandt til sin store overraskelse en stenøkse. Han berette-

de selv senere, "at han kastede sig på en hest, red til nærmeste telegrafstation og telegraferede til Nationalmuseet: "Interglaciale redskaber fundet ved Hørup Søgaard - kom straks." Det var noget af en sensation, og den første, der ankom, var etnografen Thomas Thomsen, som også beskæftigede sig med arkæologi; senere kom forskellige arkæologer og til sidst hans stormægtighed, direktøren for Nationalmuseet, Sophus Müller. Axel Jessen, som imidlertid havde opdaget, at det var en sleben økse, hentede Sophus Müller på stationen for at forberede ham på chocket. Direktøren blev rasende og ville straks rejse hjem, men Axel Jessen overtalte ham til at tage med ud til mosen og "snakke lidt med Hartz." Det var altså en ganske almindelig stenøkse fra jættestuetid, og da Sophus Müller så øksen, ålede han Hartz og sagde: "De skulle ikke give Dem af med arkæologi, når De ikke kender et så almindeligt redskab fra Danmarks oldtid!" Stakkels Hartz var frygtelig slukøret, men havde dog mod til at replicere: "Jamen øksen er jo fundet i den interglaciale mose, hvordan kan det forklares?" Så forløb Sophus Müller sig, idet han erklærede, at det var et falskneri, og at arbejderne havde puttet øksen i tørveklumpen af hensyn til dusøren. Men arbejderne bandede og svor ved alle helgener, at det var løgn, og at øksen havde ligget i den opgravede klump. Holger Petersen måtte lægge sig imellem og forlige parterne, og V. Nordmann har senere udtalt: "I hvert fald er det sik-

kert nok, at øksen sad i tørveklumpen, men det er s'gu lige så sikkert, at den aldeles ikke var interglacial, for den var min salighed så godt menneskebehandlet, som noget kan være, og det var som sagt en økse fra yngre stenalder, den almindeligste økse i jættestuetid. Når man tænker på prisen, må det derfor siges at være en af Danmarks relativt dyreste oldsager!" Øksen blev da også vidt berømt.

Madsen, Jessen, Milthers og Nordmann

Mange af de historier, der i dag huskes om disse 4 geologer, er kædet så nøje sammen, at de fleste af dem må fortælles under ét.

Victor Madsen var i besiddelse af den for en direktør ejendommelige egenskab, at han så igennem fingre med, om de ansatte mødte tidligt eller sent på arbejde, når bare de var på instituttet ved frokosttid og deltog i frokosten. Her kunne han så give sine medarbejdere besked om, hvilke arbejder de skulle udføre og iøvrigt uddele sine ordrer. Han førte altid an i samtalen, hvad enten denne gik ud på videnskabelige diskussioner - og dem var der mange af den gang - eller den drejede sig om mere materielle ting. Madsen var en stor og underholdende historiefortæller, han havde et stort forråd at øse af, og man må i dag dybt beklage, at hans historier ikke er bevaret for eftertiden. Hvis frokostpausen trak lidt for længe ud, yndede Madsen at

afslutte diskussionen med følgende ord: "Nå, skal vi så gå til vor lille gerning ud!"

Victor Madsen var et udpræget ordensmenneske. Da han og Nordmann i begyndelsen af århundredet udførte undersøgelser ved Røjle klint, gik man til værks efter en forud nøje fastlagt plan. Efter en tidlig frokost drog man i felten og havde en god lang arbejdsdag foran sig. Når man ved fyraften vendte hjem til pensionatet, hvor man boede, kunne Madsen altid finde på forskellig underholdning. F. eks. kunne han - som vi i dag forestiller os som en stilig, ældre herre i mørkt tøj - finde på at stille nogle gamle kopper op på kanten af en dør for at bombardere kopperne med æbler eller andet kasteskyts, en slags muntert køkken a la Tivoli. Det nævnte pensionat var iøvrigt Fægekroen i Røjle, hvor man havde et overmåde godt forhold til den hyggelige bestyrerinde, frøken Petersen, og ofte holdt til i køkkenet, hvor man blev beværtet med romtoddyer. Madsen holdt meget af toddyer og havde sin yndlings-toddy, som han kaldte "dueblod", den bestod af rødvin med en god "sjat" rom. Da Madsen og Nordmann i 1914 afsluttede undersøgelserne af Røjle klint, blev Axel Jessen og V. Milthers inviteret til fest. Frk. Petersen blev sejlet over til Fredericia i en lille motorbåd for at proviantere, bl.a. skulle man have østers, og det blev en animeret fest sammen med Frk. Petersen.

I 1903 arbejdede Madsen, Nordmann, Harder og Hartz på Ristinge klint på Langeland. Man havde indlogeret sig på Ristingegården, og da man en dag var på vej ud til klinten, lå der på marken en stor, død gæsling. Da man ved aftenstide kom tilbage, var gæslingen borte, og Madsen blev meget betænkelig, da der til middag blev serveret "stegt fuglemad". Man var imidlertid meget nær afslutningen på arbejdet, hvorfor man skyndte sig ekstra med at blive helt færdige. Efter afslutningen af arbejdet på klinten tog man til Svendborg, hvor der også boede andre geologer. En aften drog man ud til traktørstedet "Caroline Amalie Lund", hvor der var en lille varieteté, som svendborgenserne kaldte "Rottefælden", hvilket man forøvrigt gør den dag i dag, da stedet stadig eksisterer. Madsen, Jessen, Harder og Nordmann ville altså i "Rottefælden", og da man kom derud, sad der en nydelig og takkelig ung dame uden for varietetéen og stoppede strømper. Man spurgte, om der ikke skulle være optræden. Damen svarede, at det skulle der da, men at der ventedes på publikum. Så gik geologerne i skoven, og da man kom tilbage, sad damen stadig og stoppede strømper. Så sagde Madsen, at han syntes, det nu var på tide at begynde forestillingen, da man ellers ville gå. Så kom der gang i sagerne. Damen viste sig at være den eneste optrædende, og "hun sled s'gu bravt i det", som Nordmann udtrykte sig. Hun skiftede kostume ikke mindre end 4 gange, og firetallet gik igen, for der

var kun de 4 geologer som tilskuere, men de larmede til gengæld, som om de var flere hundrede. De var et yderst taknemmeligt publikum, Nordmann og Harder løb ud i skoven, hvor de plukkede små buketter, som blev kastet op på scenen. Efter forestillingen sendte Madsen sit visitkort og til damen og spurgte, om hun ville gøre dem den ære og glæde at drikke et glas sammen med dem. Damen sagde jatak (V. Nordmann: "Gudbevares, i al ærbarhed!"), og sådan var skæmt med alvor blandet, Harder gjorde kur, Madsen betalte. Det var altså den sagnomspundne "Rottefælde".

Engang Jessen og Nordmann arbejdede på Vamdrup-bladet, arbejdede V. Milthers samtidig på Bække-bladet. Man var meget uenige om opfattelsen af de geologiske forhold netop der, hvor kortbladene støder sammen, og en dag stod man på selve kortbladsgrænsen og diskuterede så voldsomt og højroset, at alle beboerne i et nærliggende hus - en smedie - kom ud af huset for at overvære diskussionen mellem disse "gale mennesker". Da man trods mange diskussioner aldrig blev enige, er der på de færdige kortblade en skarp grænse mellem hedeslette på Vamdrup-bladet og diluvialsand på Bække-bladet. Men det var ikke den eneste lokalitet, som gav anledning til diskussioner. Engang før genforeningen skulle der karteres et bælte fra øst til vest tværs over Sønderjylland umiddelbart nord for den gamle grænse, og ved den lejlighed gav bl.a. nogle moræner anledning til store diskussioner. Navnlig var der en, som blev

kaldt "5 øres morænen" på grund af et stort indhold af skånsk basalt, som igen er karakteristisk ved sit store indhold af Olivin, der viser sig som 5 øre-store grønne klatter (gamle 5 ører) i den sorte basaltmasse. Også her diskuterede man, så det knagede, dog uden at blive enige. Jo, der var skam liv over de gamle geologer og deres markarbejde.

Engang skulle man på ekskursion til Sild. Skibsforbindelsen var meget uregelmæssig på grund af tidevandet, afgangstiderne vekslede fra dag til dag. På det tidspunkt man havde valgt til turen, faldt afgangstiden således sent om aftenen. Da deltagerne i turen ankom til havnen, ville de gerne om bord med det samme, hvilket imidlertid ikke var tilladt, men Madsen, Jessen, Milthers og Nordmann gik alligevel om bord og anbragte sig på nogle tovruller. Lidt senere kom en ung dame hen til skibet, og Madsen spillede "galant pindsvin" og hjalp hende om bord. Da det viste sig at være kahytsjomfruen, ville man have noget at drikke, men det var ikke tilladt før efter afgang. Geologerne blev temmelig aggressive, hvorefter mandskabet tog kahytsjomfruens parti, så det nær var kommet til håndgemæng. Nå, omsider blev det afgangstid, man fik noget at drikke, og alt endte i fryd og gammen, men der blev ikke megen naturo i de få timer turen varede.

En anden gang, mens A. Jessen karterede alene på Samsø, var han efter en lang arbejdsdag gået til ro kl. 10. Ved elleve-tiden kørte en bil op foran huset, hvor Jessen boede, og Victor Madsen samt en anden geolog kom ind og ha-

lede Jessen ud af sengen, hvorefter man spillede kort og drak romtoddyer resten af natten. Der var krummer i de gamle.

Engang arbejdede Nordmann for V. Milthers i Sørup, hvor der kun var ét sted man kunne blive indkvarteret, og det viste sig - reverenter talt - at være hos nogle forfærdelige svin. Maden var ikke til at spise! Nordmann havde sin kone med, og hun sultede de tre første dage. Da hun imidlertid så, at gemalen tilsyneladende ikke tog skade af maden, besluttede hun - efter at have lidt hungerens kvaler i tre døgn - også at gøre et forsøg, hvilket resulterede i, at hun blev tykkere og tykkere, så hun måtte lægge sine kjoler ud. Under et inspektionsbesøg bemærkede Milthers, at sukkerskålen var fuld af flueklatter. Fjorten dage senere var den ikke blevet renere, tværtimod, der var endnu flere flueklatter. Når man fik lagkage til aftenkaffen, undrede man sig over, at den var fyldt med uldhår! Indtil man opdagede, at kanten på lagkagefadet hver dag blev tørret af med en gammel, brugt uldsok! Appetitligt! Vandkaraffelen, man havde på værelset om natten, blev kaldt akvariet, da den var fyldt med levende daphnier. Opvask af gryder, pletter og pander foregik i et vandhul, hvor man også vaskede færene! Det var - for at bruge fortællerens egne ord - "en gruelig historie", men man trivedes alligevel.

Selvom jeg i begyndelsen af dette afsnit skrev, at de fleste af de i dag kendte historier om V. Madsen, A. Jessen, V. Milthers

og V. Nordmann er kædet så nøje sammen, at de må fortælles under ét, så eksisterer der dog et par historier om Victor Madsen og Valdemar Nordmann som enkeltpersoner, men disse historier må vente til næste hefte.

G E O L O G H I S T O R I E R

3

Samlet

og

genfortalt

af

H C N

Victor Madsen

Under en geologkongres i Spanien var der arrangeret besøg i et sherry-hus eller en såkaldt bodega (lagerbygning hvor vinen ligger til modning). Madsen fortalte ved hjemkomsten, at han ved det pågældende besøg havde smagt 17 (sytten) forskellige slags sherry og føjede til: "Jeg har aldrig vidst, at der fandtes så mange forskellige slags!", og han blev ellers anset for en habil vinkender. Ved den samme kongres var man i audiens hos daværende Kong Alfonso. De besøgende stod opstillet i lange rækker og fik det obligate kongelige håndtryk og måske et par bevingede ord med på vejen. Madsen, der var af gammel officersfamilie, var meget kongetro, og da han havde fået sit håndtryk, listede han ned bag i rækken for at få et ekstra håndtryk. Efter hans egen beretning skal monarken have sagt: "No he visto yo, al señor anteriormente?"*

Victor Madsen satte iøvrigt ikke sit lys under en skæppe, hvilket tydeligt fremgår af omstående forholdsordre afgivet til brug ved eftersendelse af post under en tjenesterejse til Italien.

* "Har jeg ikke set den herre før?"

Dr. Victor Madsen 1911

Illmo. Sig. Lav. Dott.
Victor Madsen
ferma in posta
Stalo *Verona*
til 13 April.

ferma in posta
Roma
til 21 April.

Forholdsordre til
omadressering af post
under tjenesterejse
til Italien

Valdemar Nordmann

Dr. Nordmann har fortalt, at han "i gamle dage" kunne klare sig pænt for 6 kr. i diæter pr. døgn, selvom han havde sin kone med. Og så kunne der endda blive halvanden krone tilovers om dagen til "diverse småudgifter". I dag har piben en anden lyd!

Mens DGU havde til huse i Gammel mønt, brugte dr. Nordmann - hvis han var forkølet - selv at vaske sine lommetørklæder i et laboratorium eller i køkkenet og hænge dem til tørre på et varmeapparat. Det vakte en vis irritation hos det øvrige personale, og engang tog et par spøgefugle (jeg har ladet mig fortælle, at den ene af dem var den meget skikkelige Skousbøll Hansen) de nyvaskede lommetørklæder og stivede dem meget grundigt, hvorefter de blev anbragt på varmeapparatet igen. De blev naturligvis uanvendelige som lommetørklæder, men Nordmann tog det fra den humoristiske side og udtalte selv om lommetørklæderne: "De var s'gu stive som et bræt!"

Det er også blevet fortalt, at Nordmann's første kone yndede at tage bad på instituttet i Gammel mønt. Om det var de samme spøgefugle, der var på spil, skal jeg ikke kunne sige, men ved en enkelt lejlighed var der kommet et (forhåbentlig uskadeligt) farvestof i badevandet, hvilket skal have forvoldt en ikke ringe forskrækkelse hos den

badende.

Dr. Nordmann var en meget farverig og spændende personlighed, som gennem den sidste halv snes år af sit liv glædede mig ved sit personlige venskab, et venskab som gav mig mange rige oplevelser. Det er derfor vanskeligt for mig at give et objektivt billede af ham, og da historierne om han er legio, vil jeg foretrække at gengive nedenstående sang fundet blandt DGU's arkivalier, en sang som giver et storartet billede af de mange facetter i Dr. Nordmann's personlighed.

"Efter direktørens seneste direktiver vedrørende udformningen af årsrapport har denne fået en meget tør og skematisk form. Vi har indtryk af, at årsrapporten i gamle dage kunne være et virkelig fornøjeligt dokument, hvilket nedenstående kladde til årsrapport, som er fundet ved oprydning i dr. Nordmanns værelse, bærer vidnesbyrd om; desværre er den ikke forsynet med årstal.

Statsgeolog, Dr.phil. V. Nordmann's Aarsrapport 19--

Mel.: Gorm den Gamle sad i Hallen -----

Kære Dr. Victor Madsen!
Som den første her paa Pladsen
har De krævet Aarsberetning
af al D.G.U.'s Besætning.
Ja, jeg kommer ej til kort
for en skaldet Aarsrapport!
Meget kan dog ikke naas,
naar paa Strøget der skal gaas!

-Først i Juni kort før Pinse
sloges jeg med denne Hintze.
-Samme Dag, det var den 2'den,
satte jeg Rekord i Banden,
-Læst en Bunke Korrektur,
-Ønsket Bøggild sat i Bur.
-Paa "Palads" fra 3 til 6
filmed jeg med Frøken X.

-Redigeret flere Hefter,
-Rettet andres Manuskripter,
-Flere Breve ej besvaret,
-Dernæst har jeg Pæren klaret
(den i Loftet, som De ved).
-Givet Kallestrup besked,
som har har forstaaet, men
ændret den Besked igen.

Ladt mig mindst hveranden Uge
telefonisk interviewe,
dels om Sejren sidste Sommer,
dels, at "Fredericia" kommer.
-Dementeret det, jeg sa'e,
-næste Journalist vist a'.
(Nej, det skal De ikke tro,
dertil er jeg altfor go').

-Holdt det (skønt det var lidt silde)
Foredrag, De ikke vilde,
om Kvartær i Nordeuropa.
-Sovet lidt paa Deres Sofa.
-Undersøgt en gotisk Bips.
-Rejst til Frankrig uden Slips.
-Tjent ved "Frem" en Bunke Spir.
-Stevnstur med Sophies Pi-er.

-Sidst i Juni travlt jeg ha'de,
jeg stak Sigurd et Par flade.
-Juli blev jeg set i Ribe,
skønt jeg tog Billet til Nibe. *o*
Med-Kartering-sted-jeg-svært
(Nej, der skrev jeg dog forkert),
Undskyld, hvis jeg er lidt vild,
- 'bødigst,
Nordmann,
Dr.phil."

Lad mig slutte dette lille afsnit om dr. Nordmann med at mindes, at vi på DGU endnu er en lille kreds, der husker ham som cicerone sammen med gamle Robert Neidendam under et af Nordmann arrangeret besøg på Teatermuseet. Det var en meget spændende oplevelse, som i høj grad var præget af de to gamle herrers personlige bekendtskab med mange af teaterverdenens "grand old ladies".

O.B. Bøggild

Om professor i mineralogi, O.B. Bøggild, skal her kun berettes, at han var i besiddelse af den for professorer så sjældne egenskab, at han kunne stå på hovedet og drikke en bajer.

Johannes Iversen

Statsgeolog, dr.phil. Johannes Iversen gik gennem lang tid rundt på DGU og ledte efter bibliotekets store, tyske Welt-Atlas, som han skulle bruge, men uden resultat. Tilsidst gik dr. Iversen hele huset igen-

nem og spurgte hver enkelt af de ansatte, om hun eller han havde lånt atlasset uden at afgive låneseddel og uden at levere det tilbage til biblioteket igen. Også uden resultat! Indtil det blev opklaret, at dr. Iversen selv sad på atlasset i bogstaveligste forstand. Den stol han benyttede, når han mikroskoperede, var for lav, og så havde atlasset været nærmest ved hånden (dengang havde man ikke så fine, indstillelige stole som i dag). Sådan var onkel Iver, distrait, men meget elskelig.

Den flyvende tepotte

På Det gamle Rådhus drak man en overgang eftermiddagste i det tidligere Axel Jessen's arbejdsværelse på 2. sal, hvilket værelse havde meget højtsiddende vinduer. Tebrygningen foregik i en stor, gammel lertepotte, der havde den skavank, at den var udstyret med en stærkt dryppende tud, som var et daglig tilbagevendende irritament. En dag blev irriteringen så stor for daværende direktør Hilmar Ødum, at han - i spejderdrengeskædhed, uden at se sig for og uden at tænke på de eventuelle konsekvenser - tog tepotten og kylede den ud af et åbentstående vindue, hvorfra den landede på græsplænen 12-13 meter længere nede. Nå, heldigvis skete der intet.

Trelden TEDDY

tilbringer som sæd-
vanlig sommeren
paa Skagen.

Information 13/10 1951

BAGORD

Jeg har i de foreliggende "Geologhistorier" udelukkende holdt mig til at genfortælle historier om afdøde geologer, således som jeg gennem mange års ansættelse ved DGU har hørt disse historier, navnlig i Axel Jessen's, Vilhelm Milthers' og Valdemar Nordmann's gengivelse.

Jeg ville gerne have kunnet fortælle et og andet om de alt for tidligt afdøde geologer Keld Milthers, Theodor Sorgenfrei og Sigurd Hansen, men har desværre ikke kunnet finde anvendeligt stof.

Illustrationerne lader meget tilbage at ønske, men også her gælder det, at det har været vanskeligt at finde billedstof, der var egnet til reproduktion i den benyttede teknik. Jeg havde håbet at kunne bringe en reproduktion af DGU's fødselsattest, skrivelsen af 4. april 1888 fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsen til professor Fr. Johnstrup, men trods et stort arbejde udført af fru Anne-Lise Thomasen, Geologisk Centralinstitut, har det ikke været muligt at finde skrivelsen.

Det er min overbevisning, at der i de genfortalte historier ikke findes oplysninger

eller episoder, som vil kunne skade de afdøde geologers minde, og det er mit håb, at læserne vil være af samme opfattelse.

N C N

PS

Den i Bagordet omtalte skrivelse af 4. april 1888 fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet er senere fundet i DGU's eget arkiv og er gengivet på midtersiderne af dette hefte.

Siden udsendelsen af hefterne 1 og 2 er også Helge Gry afgået ved døden.

Om de nævnte afdøde geologer vil der kunne fortælles meget og meget, og det er mit håb, at en anden gammel DGU-er vil påtage sig dette job.

N C N

PPS

ELLEN LOUISE er død

Kort tid efter at ovenstående PS var skrevet, afgik Ellen Louise Mertz ved døden mellem jul og nytår 1987 efter et langt og virksomt liv. Hermed har den sidste af de gamle kæmper forladt os, og vi er mange, som vil savne hende.

N C N

LITTERATUR

GARBOE, AXEL: Geologiens historie i Danmark. I-II. 1959-1961.

MADSEN, VICTOR: Victorinus Pingel. En Livsskildring. DGU IV. Række. Bd. 2. Nr. 1. 1934.

PINGEL, VICTORINUS: Danmarks geologiske Undersøgelses Forhistorie. DGU III. Række. Nr. 1. 1896.